

Микола Істин

**Всесвіти
душевтілених
слів**

ТЕРЕН
Луцьк–2019

Збірка «Всесвіти душевтілених слів» сформувалася внаслідок творчої еволюції із самвидавчих збірок «Космос душі», «Лабораторія космосу душі», «З галактик космосу душі» та інших і увібрала все цінне з них.

На початку книги розміщені вірші більш сучасного космосу душевтілень... Далі читач зможе заглибитися у вірші з первинних галактик душі, які написані ще на зорі моєї творчості.

«Всесвіти душевтілених слів» – це своєрідний стержень, фундамент для подальших побудов...

На шляху життєвому я створив багато ідейних шаблонів, орієнтирів, компасів, маяків... Але вони виявилися для мене лише тимчасовими... І лише галактики істини в творчості – в поезії, в есеях, в прозі – виявилися життєздатними і не змінилися. Це тому, що орієнтири і інструкції все ж таки обмежують. А творчість – це свобода, і для мене це свобода істини життя. Це реальні прояви ідеалів на рівні ідей, з певними втіленнями. Творчість – це життя, це наповнення його, вона – космос душевтілень, де народжуються нові вірші, як зірки, як планети, як космоспростори з галактиками... Тому я вирішив не включати до цієї збірки ті інструкції та відмовився від узагальнення, від системності істини буття задля розмаїття розвитку істинних цінностей життя... А мої минулі філософствування у вигляді інструкцій, маяків трансформувалися в це розмаїття, я знайшов їм місце в новій творчості, видозмінив їх, втіливши гармонійно в своїх світобудовах і світоглядах...

Душа в словах, в їх значеннях і втіленнях значень, вибудувана з речень у віршах, це світ зі своїми космічними галактиками і гармонійними співвідношеннями із Всесвітом, Всесвітами... Цей світ – наступна сходинка еволюції до ідеалів всеможливого задоволення, добра, всещастя...

Микола Істин

**Я дарую
галактики
перехожим**

Вибрані вірші,
написані впродовж 2000–2019 років...

* * *

Білих хмар скуйовджені протині.
Бутонів розквітлих просинь.
Все, що є, – від на даху бузька
і весняних бруньок на тілі близькому
до зимового щастястояння –
народилося від кохання.
Всесвіти романами Богонаписаними,
відвертими виставами Ними поставленими,
з оголеними декораціями
планетами розлітаються.
А ми по медових сотах перетікаємо,
де душа переходить у форму тіл,
у раях парних перебуваємо,
встаючи з еросів сил світів.
Впадають сонця в моря,
народять нові атмосфери,
щоб дихала мрія
з любовної гри.
Різотрав'ями,
різносмків'ями –
перетинаємось,
творимось.
А Земля на гостині кохань
виглядає тортом покрайним.

І на дорозі відкряній
ми людо-світи
як орбіти далеких привітів,
що розійшлися життями
та смертями
у пошуках безлічі раїв,
іще повернемось із долі надбанями
та приєднаємось до всемережі чуттів –
небес щастів,
лібідо,
і лебедів...

* * *

Я сам зимою став
у сніговій пустелі,
вийняв у грудні
серце із грудей,
і не холодними руками,
а думками
його зігрів
від крижаних вітрів,
бо не пройти світу інакше
звіровишкір,
як проти тебе
незграбність від Землі до Неба,
лише себе розкласти на ідеї
і через еволюцію людей
створити всеосяжні ідеали,
які б людське і вище щастя дали,
з безлічі варіантів розквітінь,
і вірші ці не тінь
епохи в рамі,
а всеможливості душі програми,
які чекають своїх запускань
і нових станів –
Усесвітів
серцебиттів...

* * *

Ядро нового сонця
із першоіскринок інших всесвітів
темними ночами загорається
з наших прасвітів,
і для цілісної картини всерозуміння
нам – надновим вимірам життя,
не вистачає старого існування
із нелінійною логікою буття.
Спробуй, людино,
зробити зоряний крок,
зібрати все воедино,
вибудувати орбіти іншопланетних думок.
За межами надрозуміння
відшукати елементи забуті,
щоб побороти неповноцінність як зношення
та причину смерті.
Де ви, наші працивілізації
та втрачені змісти,
першоджерельні матерії,
як навести до вас мости?
Усе, що можемо, –
саявом ідей
запалювати нові й нові світи в душах,
а далі – поєднатися з ідеалом
всесвітів всіх
розмаїтих форм,
у собі проявивши їх,
і вірші цьому за платформи...

Космос душі

Моя особистість складається з:
я-щастя у формі життя,
яке присутнє в безлічі розмаїть моїх «я»,
в шляхах вседобра
на планетах любові,
у зорях світла істини,
що описані у творах,
між якими злагода гармонії розмаїття.
Вони – основи, маяки, плани
і шляхи розвитку
та співвідношення з людьми, зі Всесвітом, з Богом...
В них моя матерія розмаїття,
сила волевиявлення,
скарбниця пам'яті.
Вони – мої переконання-уподобання,
що підтримують світлом висловленого
і орбітами обдуманого,
загальні гармонії в душі
і її втілення та стосунки земні.
Їхнім поетичним випромінюванням –
не допускаю руйнації,
очищую душу,
перетворюю помилки і навіть зло на доброякісну ніч,
колиску майбутніх світил...
Ними прокладаю траєкторії
до багатоваріантності блага,
всеможливості, безмежності, форм і змістів щастя,
його ідеалів буття
як істини життя.
Вони мого мислення мова
як змістоформи душевтілень.

В них моя твердиня духу
і сила думки,
моя безсумнівність цінностей,
іншоцивілізація на Землі
і еволюція свободи істини у Небо...
Їхні чорні рядки, як родюча рілля
на світлім, в світі, у Всесвіті...
Мандрую душею, як космосом,
живу то на одних,
то на інших ідейних планетах.
Сяйвом матерії мислення,
відзеркаленням моєї душі
побачиш їх
у творчому вимірі існування,
в наступних галактиках тексту
Всесвіту...

Людство

Я сприймаю людей наче диво,
що самоосмислює Всесвіт
як природи щось феноменальне,
що наділене даром ества геніальних світів
і їх кожна людина – галактика для відкриттів...
Я люблюсь людьми більш ніж просто акторами
й ролі
їм реальні даю
в своїй долі.
І на вулиць театрі, насправжньої сцени,
герої усі перехожі
приналежні зі мною
до одної вистави життя...
І мої відчуття,
людством множені на мільярди,
з ними безліч добра міради...
І попри пороки,
яких позбуватися ще крок за кроком...
Я фанатик людей.
Я закоханий в людство.
Я відданий вам безвідмовно,
мов небо цим зорям...
І в відкритому морі
той самотнім не буде,
хто людство полюбить.
Бо ж навіть з ікон молитовно
теж дивляться очі ці...
Мені люди – це крила
і обітована земля,
їхні долі, як книга
моя...

* * *

Не вмираймо
на полях битв у чужих війнах.
Уникаймо
зайвих куль і слів, що ранять тіла і душі нас,
невільних,
тих, котрі батогом і пряником призвані
до лав пішаків в чиїхось іграх свавільних...
Знімаймо мундири доби божевільні.
Виходьмо з полону епох.
Бо насправді ми вільні.
Ми істинно вільні творити світи власних душ,
і гармонії миру між Всесвітом
й світом своїм
нам дано прокладати...
Не фальшиве,
а справжнє –
Земне і Небесне –
нам ще відкривати...

* * *

Коронованим
та канонізованим
любителям владарювати
скажу, що за горло схопити світ –
це як втратити всіх,
всегармоній нитки обірвати,
перемігши,
зрівнятися з програшем,
а потому
зазнати війни як потопу.
Бо ідеали
будують
по-іншому, ніж в'язниці,
не довозять до них бойові колісниці,
вони не в обмеженім виборі,
а у всесвітньому вседобрі,
в відчуттях
усещастя...

* * *

Біля згарищ бібліотек із листками колишніми
душі збираються тінями під очима Вишнього.
І під знаком питання –
всеперевидання...
Лише вірші, можливо, читає Він з подивом,
входить до їх нелінійної логіки дому
і дивується, як цвітуть весни там
і слова – життя дають другим Всесвітам.
Та обклавшись книжками, матеріалізує поезію,
як історію без претензії,
іншу версію,
другу серію...

* * *

Все буде добре по усіх світах,
в всіх Всесвітах,
усім і кожному, хто в них існує,
бо душа в слові нові виміри заснує
і перетвориться в яскравих змістоформах
на життерозквіти еволюційної реформи,
та втілиться у все-добро-єднаннях
всесвітніх мегащасть в всевідчуваннях,
в гармоніях й красі розмайбуттів
із безлічі й безмежжя відчуттів,
і з задоволенням багатоваріантних ідеалів,
де є планет оселі, та благодать деталей,
з конструкціями миру й новорайської любові,
і елементами веселощів у долі,
від особистих абсолютів
як салютів –
галактик душ,
до усецілісності блага непорушень.
І навіть темряви помилок перетворяться
на чорноземи вибачень й відкуплень, і відродиться
усе, що було втрачене...
А головне – небачене,
наступно-надреальне,
як диво всеможливо-геніальне,
що винайдемо в творчості
як на мольберті суті,
для всіх земних істот,
й іншопланет,
і для Богів,
і блогерів –
проекти некст культур
в промоціях нових літератур...

* * *

Бачу в твоїх очах невідомі світи,
незнайомі планети в просторах космічних,
непрочитані мною слова почуттів
і мовчання в них райського співу птахів,
заглядаю у їх глибину загадкову
і втрачаю в юрбі цю красу випадково,
як в оманливім леті зозулі,
вже не відшукати тебе на Землі,
випадає все з колій, і кане у лету,
лиш не впадуть вірші перехожим під ноги,
не опалі листки
не накриють сніги,
бо в поета перо чарівне, всеможливе,
бо мені не дано все прийняти, як є,
бо поет у душі переписує світ,
де вірші – це зірки, дум матерій проекти,
і будує незнані з любові планети,
розмірявши Всесвіт
до щастя всецвіття...
Сотворити із слова свій космос душі,
дарувати галактики віршів
всім людям Землі,
це поетів орбіти, і долі.

* * *

Розсипало Небо планети і зорі,
і випали ми
із правічних просторів,
мов з теплого дому, у зими
Землі...
Де ж та в ідеали Всесвітня дорога?
У куряві смерті не бачимо Бога...
Чому ми йдемо по золі?
Збираю із смальти мозаїку світу...
Як камінь об камінь вже іскра і світло...
Так думка до думки – вже погляд,
у сутність земну і небесну – світогляд.
І кожна людина,
мов глечика з глини,
десь чогось уламок,
малий черепок.
Лиш разом наповнитись змістом ми зможем
і світобудови мозаїку зложим,
немов піраміди,
із слова збудуємо сходи –
у сутності щастя,
матерій всесвіття...
Підніме хтось вірші, припилені часом,
колись непрочитані, незрозумілі,
втикне мої твори
у всесвітні простори,
наче необхідний живопису монументального
мій елемент,
й відкриє галактик немеркнучі зорі,
й зіллється із вічністю світу момент...

Бог

Все ж на правду, де є архітектор
від Всесвіту,
мегамайстер-творець
Бог-отець.
Дивно, що не з'являється...
Де дівається?
Чи збагнув недоладність творіння
і покинув людину,
й систему сонячну
залишив на тління.
Проте, Вишньому вдячний я
за Землю, що є,
навіть попри бруд,
і вірші йому присвячую,
бо ліпити планети великий труд.
І мій світ, все моє –
це також його галактичне.
Нам лиш з Ним можливе добро всеохоплююче.
Та людей не провідує зараз, тому що
вони називають його іменами не тими,
і ліплять статуї
не по статурі,
і лиця малюють іншими.
Людству, що вірить в богів, не забути би,
що не можна бути правим без правди.
І треба пізнати Бога насправді.
Летіти до Нього думками, світами
на омріяних крилах.
Його подих відчуті у своїх вітрилах.
Проявитись, відбутись –
світом власним, і Всесвітом з Ним.

* * *

Моя точка опори –
це куля мозкова
та, що добро безсумнівно буде,
злу руйнацію не допускає,
її космічна мова
багатообіцяюча,
шлях людський виправдовує,
і втілення любові планети тут, де
реальний світ моїх цінностей,
і мапи цілностей,
еволюції сходиноків гори,
все це
є життєдальне
добро-буття земне,
з нього вирушаю в космос осмислення,
в світи вічних ідей,
і в високих побудовах в душе-галакто-просторі
засвічую їх далекі плането-зорі,
промені яких – як маяк
для сьогодення і майбуття
Всесвіту різногалактичного,
і знову повертаюся
до земних смисло-речей
світу цього малого, доброго,
як до бази життя практичного,
де людиною на Землі нині будучи,
пливу за долі течією
до пори...

Придумані світи

Ми всі живем в придуманих світах,
свідомість оселяється в культурах,
в законодавчій полі (звітах, актах),
в природі авторська також архітектура,
галактики підвішені над нами,
темний чаклун марить зміє-богами.
А ти що, душе-інший
чи світліший..?
Види життя в недосконалих нішах,
всі поїдають інших, щоби жити,
усім жорстокостям Земного виживання
можливе лиш єдине виправдання –
оці людські придумані світи,
бо попри авторів химерій і оман,
знайдуться і придумувачі істин,
і, певно, буде в них толковий план,
що прийме Всесвіт, наче добрі вісті...
Бо і в Богів свої згасають сонця,
то смерть знецінює недосконале все...
Що може людство, дивлячись в віконця
на зорі, що воно для них несе...
Люди – творці, філософи, поети –
будують сходи в неземні світи,
розмірюють планети задоволень,
де душевтілень
всемоżliві форми,
в гармоніях із Всесвітом, в яких добро за норми...
Дивуюсь всім придуманим світам,
та вічних цінностей світи іще творити нам...

* * *

Не від дому до домовини
життєпроміжок поета,
не живе він одною дниною,
на клаптику землі не вимріює проекта.
Покидає це все
заради Всесвітів.
А на Землі обкрадає його чиясь нечесність,
допоки у інших сферах сили його і причетність.
Не відчують поки що лиходії
руки справедливості в дії,
їм радіти до часу який перегорне сторінку,
підведе до сплати рахунку
котрий конвертується
в інші життя,
їх енергіями та матеріями має сплатитися,
новими садами висадитися,
відплатитися і відродитися іншопланетами,
де народитися знову просто,
душі стожиттями у них прорости,
десь продовжитись із попереднього кращого,
а де й з чистого аркуша...
А син, який всепрощеннями зголосився,
для усіх, і розбійників
і гвалтівників,
помилився,
і збій кармічний
став йому карою.
Від усіх зобов'язань
я звільнив би лише любов,
бо усі добровільні
в коханні.

* * *

В свідомість, мов у будівлю я входив,
слова як двері відчиняв в свою присутність,
конструкції, які ще Бог зводив,
досліджував до мікросхем думок і зазірав у їх
ідейну сутність.
Ці континенти мозку – як земний недосконалий
сходинковий світ,
тому людині треба йти у Всесвіт.
Іду до нього космосом душі.
За міжпланетний шлях мені є вірші.
Себе наново зложую у них.
І істини, я, формули буття
складаю з вседобра і з усещастя,
із всеможливості багатоваріантних
світів прекрасних див...
Із хліба і води,
з чорнила-крові
ці світи мрійливі...

* * *

Вербально, перформансом, візією
проявляються у інтернеті поети,
на орбіті здійснюються, наче планети,
приходять весною.
Тут живуть, як вигнанці з реальності,
чи то агнці, пророки поезії у віртуальності.
Схід і захід тут їхньої слави.
Застигають на сайтах закинутих їхні забави.
Голограми примар
без контакту із їх авторами...

Всесвіт вмире без поетів, потухнуть зірки,
зникнуть за динозаврами люди,
і забуті боги в саду райському гладити будуть
трухляві гілки,
і нікого й нічого не буде.
Бо все втратить свій сенс, без красивої мудрості слова,
без зерна, як полова.

Усе менше читають...
І стомився Пегас перевозити гній,
заповідних віршів його крила чекають...
Вимирає поезій невизнаний геній.

І поети – лише особливі,
ті, що сонце запалять в душі,
що від їхніх поривів
предмети й слова стають сущі,
зможуть жити у всіх добрих сенсах й світах.
І не впадуть на стратах.
А проникнуть у сутність буття
всемоżliвих матерій всецастя...

Оприлюднені в часі та просторі вірші
як сходи,
ведуть в ідеали,
у вище...

* * *

Майстрові слова невизнання не страшне, наче пустеля,
бо посеред людської пустоти
слова лиш справжні спраглим за джерела,
і дереву з ідеї прорости.

В безоднях, в безнадіях, там, де мрії
знецінились, мов висохлі моря,
лиш той не пропаде, в кого в душі ріки поезії
і береги добра.

Як сотворити із нічого щось живе
заклав Творець у дивний дар поета.

З самоосмислення першооснови небуття
з'явилося, заколося усе.

Так літератора перо
виписе гори, і поля, і зорі...

Матеріальні саява міст, мов міражі,
без світла мудрих слів погаснуть неживі.

А у пустелях розцвітуть сади
невиданих літературних див.

* * *

Я цей світ розбирав
весь, до суті речей,
і за виміри брав
сенси днів і ночей...

Я доходив туди, де закінчилась мова,
бо втрачали слова свій приземлений зміст...
Там, в нових відкриттях філософських орбіт,
моя словообнова...

Й над земною безоднею бід слово містить мій міст,
той, яким повертаюся, у собі світ збираючи знову
наново...

У словах зрозумілих злиття суті й форми
виплавляю, немов золотих злитків скарб,
цінний він як добром його формул
у поезії кузні не монети, вірші карбував.

І сторінки моїх ще не виданих книг
як незвідані іншими космопростори
і ідейні галактики, у яких
душевтілені й просто мрійливі планети і зорі...

Смисл письменницький
цей в винахідництві
усеоможливого щастя,

як в алхіміка

чи в метафізика,

що причетний до світу будови, її ідеалів пришесть,
що здатні світити у душах сонцями –
словами...

Літератор суттєвий лиш той, чий любові світ
уподобання

і світлого переконання,
хто двері прочинить не в холодні дощі,
а у космос привітний душі.

* * *

Моя донечка,
якій шість років,
і недавно пішла в перший клас,
не бажаючи розлучатись із дошкільним часом,
де тато багато бавився з нею і не відправляв до школи,
сказала мені:
– Знаєш, тату, я хотіла би, щоби ти став маленьким
і повернувся в дитинство...
– І як ти собі це уявляєш? –
спитав я її.
– Я зараз намалюю.
І вона на білому аркуші паперу
обвела коло,
а в ньому намалювала себе і мене,
де ми тримаємось за руки,
а ще дитячу коляску, брязкальця і безліч іграшок,
домалювала дорогу,
і вхід в свій дитячий світ, вікна в ньому і вихід...
– От бачиш, Мар'яночко, ти сама все розумієш,
ми ж не можемо і не захочемо залишитись
в дитинстві назавжди...
Тобі треба йти в доросліший світ...
– А чи є ще інші світи? – перепитала вона.
– Є, моя донечко,
є багато світів,
котрі нам ще треба відкрити...

* * *

Які непоступливі, незворушні,
із кам'яними серцями, бувають
люди. І пролітають
метеоритами перехожі.
І скільки планет порожніх,
на яких як жити?
Добре вміти заселяти планети
і придумувати на них світи...
Як мудро сотворив Бог в людях
так багато Неба,
бо це найбільша потреба –
щоби було чим дихати,
де мріяти,
куди летіти...

* * *

Я п'ю цей мед життя...
Й красу жіночих тіл
як землю райську відкриваю в відчуттях.
Вином і хлібом мій накритий стіл.
Милуюсь всіма дивами природи.
Знаходжу простір істинний свободи.
Скарб задоволення збираю звідусіль,
його дає людині навіть сіль.
Я вчуся у Землі –
як лікувати долі,
як забирає смерть
усе, що треба стерти,
як проростає знов на місці втрати цвіт.
І розумію, що усе лиш передмова,
прелюдія зірок,
зародження від слова,
світ – репетиція, він тільки перший крок
до Всесвіту вистав,
матерії прем'єр.
Тому писати став,
щоб час цей не подер,
щоби знайти світи,
і з віршів збудувати
галактики ідей
і суті ідеалів,
де всеможливе щастя
в Всесвітніх відчуттях...
Земні чернетки – це прообрази, ескізи,
в котрих у Бога, певно, є потреба,
коли душі людей майстерні Неба...

Слова –

мов
населення мови,
як народи, міста і країни
людських душевтілень,
бувають рабами або рабовласниками,
що обмежені догм сторінками,
проте ненадійна в'язниця паперова матерія,
впала навіть імперія,
бо сказали їй ні,
побудованій на брехні...
Бо крізь словооблуди,
і попри панівні напівправди,
сутність мови глибинна –
освітити свідомість,
як освітлюють ніч
смолоскипів вогні,
і правдиві слова з філософій й поезій повстанці,
ці сподвижники світлого духу
спалахують завжди
в усіх закріпачених душах,
їх піднесення в думках –
це як перемога в собі.
А на календарі пропливають знецінені
псевдовченнями епохи.
З стін устоїв лише порохи.
Нам замало Землі, щоби рай на ній побудувати,
але досить, аби змайструвати віршів кораблі,
щоб летіти душі в ідеали зірок,
в сенсі космопросторів,
щоб творити планети із слів
і галактики з мови...

* * *

То є велика справа
для малої людини
з далекої від досконалості планети
десь на задвірках неосяжного Всесвіту
мріяти про ідеали життя,
розкроювати і зшивати
в досконалі форми
філософськими ножицями і голками
матерії буття...
Варто стати астрономом,
що відкриває зірки не лише в небі
але й у собі,
бо в людині теж є свої галактики з ідей
і планети чуттєвих втілень,
що сяють в її душевних просторах...
Це дійсно діло
для тлінного тіла,
розпізнавати як мапи кладів Земних,
підбирати ключі як до раю Небесного,
у свої всеможливі
всесвітні втілення добра,
в найяскравіші сонце-щастя,
в гармонії з усіма
людьми, богами, світами,
з усім
таємничим і ще не відомим Всесвітом...
Поети планети –
то душ людських космонавти,
і ідеали існування, засновані ними,
будуть сяяти десь
в найпрекраснішому бутті,
що є метою биття їхніх сердець...

Людина

Як би не вдивлятися у викривлені дзеркала сновидінь,
головної суті й мети людини все одно не побачиш.

Лише свідомість, що зложена з безлічі ідей,
висловлених мовою, є галактикою,
де люди запалюють своє сонячне добро
та оселяються на планетах любові,
й відкривають гармонійні орбіти свого космосу думок
для процвітання і щастя як найвищого задоволення
матеріями життя!

Жити на Землі
втіленим у матерії чуттєвих задоволень
і старатись віднайти на ній
свій маленький рай,
доброгармонійний з природою, суспільством
і державою (котра не повинна бути диктатором
по відношенню до людської особистості,
а має стати другом...)

Використати Земну сходинку
для освіти душі,
збагачення її досвідом матерії
і ідеями свідомості...

В Душі – мапа у Всесвіт, міст до раю, план ідеалу...

Бути поетом – це як архітектором взаємодії
задля всещастя Всесвіту,
збагачення себе його всескарбами.
І поділитися з ним світу свого дарами...

Доленосне число

Доленосне число з'являється час від часу,
воно приходить не за календарем
(бо не всяке з моїх 27-мок є таким),
а за не відслідкованими алгоритмами,
із невідомих математик...

Приходжу, і мені кажуть:

– Вас включено в навчальну групу № 27.

– Добре, – відповідаю!

Подаю заяву на реєстрацію шлюбу,

а працівниця РАЦСу уточнює:

– Як вам 27-ме, в нас це число вільне...

– Так, підходить, моє число...

А ще в газеті за номером 27 з'явилася моя
публікація,

і відтоді пішло-поїхало!..

Зайшов якось домовитися про презентацію
свого літоб'єднання,

а модератор пропонує:

– Ось, 27-го можемо...

– Можемо, – впевнено підтвердив я.

В кожного є своє доленосне число,
яке поєднує формули долі з Богом, Всесвітом...

* * *

Вірші – як діти,

треба намістити

їх у житті

і добру долю дати...

А я їх на війну,

в ідейний бій, в солдати,

і падають, не знаючи вину,

не від кінноти й куль,

від конформізму...

Дорога до покращень світу цього –

поезій рани,

і не шампанське пити в їхню честь,
лише настоянку валеріани.

І прийде через сон померлий друг,

і скаже: – В тих світах мов золотий є луг,

і віршам твоїм бути в райським саді.

А я йому: – Невчасна ця розрада.

Треба Земну сходинку цю пройти

і до останнього вірша і слова воювати,

з недосконалістю,

на совість.

Так щоб поезією –

перемагати.

* * *

Знову піднялись сірі кардинали,
майстри інтриг здобули кулуари,
є імена,
Поезії нема...

Ознака часу.

Втім, так завжди було...

Та авторів відлунь гучних –
забули.

І збережуть у пам'яті лиш тих
невизнаних,

що винайшли із літер і створили
із поєднання слів,
із речень смислів

в сторінках, як алхіміки, відкрили –
нові світи...

І невідомі, мов боги, напередодні, як піти,
творіння людям залишили.

Письменницькі президії засіли,
вирішують щось секретаріати...

І я за те, щоби таки зуміли
дозасідатися і зрозуміти
те, що поети справжні зі всесвіття,
як ці планети,
зорі невідкриті,
іще непізнані космопростори
людської таємничої душі.

Мега-поезія – чарівним духом волі
є на Землі,
її не впхати у епох одежі,
як маски театральні, так культури
скине, як будуть їй не до лиця,
зі стінгазет зірве дрібні слівця
і здасть томи брехні в макулатуру.
Лиш поетична мудра справжність слів
є шляхом в ідеали вищих змістів...

* * *

Варто заводити друзів побільше,
бо з кимось виявиться не по дорозі,
а хтось допомогти не буде в змозі,
і обов'язково знайдуться ті, що зрадять, раніше
або пізніше.
І дуже пощастить якщо залишаться справжні,
наче вартові вежі,
ті – друзі, які твої успіхи не затемнять, як сонце,
від заздрості,
й не покинуть тебе в злободенності.
А ворогів варто обирати лише
найсильніших,
навіть козирних тузів,
бо вони замінять колишніх друзів,
якщо твоя ставка не слава чи гроші,
а, скажімо, — ескізи ідеальних світів, у віршах,
і поразка твоя і для них стане програшем,
тому вони, всупереч правилам,
посприяють твоїм перемогам...

* * *

Якби Іван Франко не вмер,
а став мером Івано-Франківська,
то чи працював би він в поті чола чиновницького,
чи вибудовував би бюрократичний ідеал світу
із постанов, розпоряджень, наказів...
Знаєте, щось не так,
щось пішло не так у нас,
наче в королівстві Данському,
бо ми віддали владу політикам,
а треба би було поетам.
Лише у піснях і віршах
вижив український народ
та словом відродився.
І важливішим за владні укази
є Шевченків «Кобзар».
Оберігають мою країну
поети,
більше за пістолети.
Як казав колись грек Платон,
певно, розбивши свій глек з вином об чиюсь
чиновницьку голову
«Лише та держава буде процвітати,
де будуть правити філософи та віршотворці...»
І щоб урятуватись
від економічної кризи
та політичної диктатури,
люди, йдіть у поети!

* * *

Прихватувані поля,
прихватувані ліси,
водойми, гори,
і в небеса вже не здійнуться два крила
без паперового слівця та електронного числа.
Усьому цьому скаже ні –
цій окупації Землі і демаркації душі –
моя контркультура,
культурне поле переоре
моя контркультура.
І ми засіємо на нім –
полі оновленім земнім –
цінне зерно не по ціні грошових цифр,
а по душі,
щоби цвіли наші тіла,
і вільна в них була б душа,
де я не раб і не слуга,
сягає десь душа моя, планет нових у небесах –
це моя контркультура.
Я по землі іду чийй?
Я по землі іду своїй,
своїй землі!
І окупації її,
диктату влади скаже ні –
моя контркультура.
Глобалізації землі,
і спекуляції душі,
усьому цьому скаже ні
моя контркультура...

* * *

На блоги
нині селяться Боги.
Нові Колумби відкривають сайти.
Теперішні Сократи, Канти, Сартри
групи зівак збирають у ВКонтакті.
Наново у мережу інші такти
закине Моцарт на музичні чартри.
Цей ноутбук – сучасний телескоп, рентген
новітніх геніїв, що пізнають світи.
Кому зависнути, комусь тут розкрутитись.
Й попри сміття,
це інтернет-буття –
наче нова життя відкрита форма,
придумана людьми, – інформа.
Поет розмістить в ній свої вірші,
як безлічі дверей і вікон в свою сутність,
і електрон, в проєкті без душі, продемонструє всім
її присутність.
Хоч сенсорний екран –
це ще не секс. І в потязі зриває час стоп-кран.
Проте, зароджується прототип нового
в полі інформаційному людському,
що колоситься мегабайтами,
й комп'ютерів комбайнами
жнивує некстсучасна
надлюдина.

* * *

Я дарую галактики перехожим,
тим, яким по дорозі
зі мною, до ідеальних світів,
щоб вони ті ідейні планети та зорі примножили,
як прообрази,
з передумовами,
для майбутньої маси і сили життів,
тих, яких бракує так нині мені.
Я чекаю на них, на те пост-покоління,
що не розчиниться і не потоне,
а вирине із інтернетного моря,
яке душі присвятить свої – вже не псевдо святиням,
а зорям,
і небесної манни чекати не стане,
не впаде в омани,
а буде творити,
і зможе цей Всесвіт змінити,
для Людини і Бога
придатно-щасливим зробити.
І йому, пост-прийдешньому
некстпоколінню,
відкрию душі космос свій
як майстерню, в якій
і Земля є, і Небо,
щоби наш Всесвіт-Рай співтворити...

* * *

Давай помовчимо
коли слова – патрони,
від їх проникливості не тілесні рани,
не кров'ю, а слізьми кричать промочені,
як речення, мов автоматна черга,
влучить нехотячи
не в ворога, а в друга.
Лиш той, хто проти зла
йшов напролом,
хто душу рвав від вибуху злослова,
заповнить зміст добром,
й зуміє сотворити
із слів щасливий світ,
і зможе відродити
душу людську із бід.
Порозуміймося, якщо війна – промова,
щоб в мирі народити геній слова.

Лист в майбутнє до друзів

Мої поетичні друзі,
коли пройдуть роки,
і життя сформує вашу реальність,
та, наче розплавлений метал, залле мрії в форми
потреби часу,
рафінує ваші судження до загальноприйнятого.
А суспільна пересічність надасть літературі
другорядну роль в історії людства.
І ви зробитесь шахматними фігурами,
може, навіть вагомими,
на дошці геополітичної гри.
Тоді згадайте свого друга,
що колись покликав вас за один з ним стіл
презентацій нового...
І виставив планку планів до звершень так високо,
що вона здавалася вище сонця,
куди простягався космос душі...
І закликав бути вільними, як вітер,
та віршами виходити за рамки епохи...
І в філософських вимірах, схоже, дискутував навіть
з небесами, —
про сутність речей та ідеали людей.
І на противагу усім проштампованим ...ізмам,
описав некстмодернізм,
мов невідому землю...
Але йому ніколи не вистачало грошей,
наче в останньому бою патронів.
І зовсім не було зв'язків та рекомендацій
від сильних світу сього,
котрі були смішними до того,
що сумнівались в його праві вільно писати.

І тому він відряджав свої мирні армії віршів по світу,
залишав на маловідомих сайтах
і дарував незнайомим людям,
в надії, що колись, десь, хтось
підніме ті прапори мрій про велику літературу,
де рукописи будуть вищими за законодавчі акти
і зможуть відкрити людям досконаліші світи,
які закриті для нинішніх книг.
Як шкода, що робити кар'єру і літературу
не одне і те ж.

І треба розлучатись
просто тут, серед списаних аркушів невиданих
чернеток.

Не засмучуйтесь, якщо не виходить з першого разу...
Вірю в другий шанс
щастя для усіх,
як наступну сходинку
розвитку, розквіту, літератури і людини...

Природа

Я зрозумів її пориви,
я знаю її дороги,
її пошуки,
її бажання,
і мрії,
вони в мені,
вони в кожному з нас,
вона – мій геній,
мій Бог,
і немає сильніших і могутніших за неї.
Людство – одна з її лабораторій
в безмежному Всесвіті проектування...
Будьмо її співавторами,
співтворцями себе і неба...
Заводьмо дружбу з людобогамми...
Лише не забудь, народе,
що твоя мати – Природа.

Оголене тіло

Сексуальна енергія
найсильніша стихія в світі,
що на фасадах імпотентних культур
стримить феєричним графіті.
І ці короткі спідниці дівчат,
популярніші за прапори політичних партій,
дадуть народу більше задоволення
за парламентські обговорення.
І чиновницькі президії від культури
наче у ролі презервативів,
коли вони не дозволяють креативів
показу краси оголеної натури.
І усім псевдо-моралістам,
що еротики сцену закрили кулісами,
скажу, що на Землі життя народжують
оголені секс-пориви поведження,
без яких не було б нічого суцього,
навіть душі.
Яке ж це збочення, на ділі,
бути проти оголеного тіла?

* * *

Не помічати привабливості жінок –
це все одно, що не бачити чудових пейзажів природи,
відмовитись від споглядання безлічі зорів,
не милуватись розмаїттям життєвих форм і змістів,
це наче виколоти собі очі,
обрізати вуха, носа та язика,
каструвати себе,
позбутись рук і ніг, і взагалі всіх відчуттів,
перетворитись на аскетичного пустельника,
і лиш молитовно посилати прохання
до того, хто обіцяв знову воскресити тебе людиною.
Знайте, не все як треба з нашою мораллю
і з нашими ідеалами майбутнього...
Я, як бунтар на майдані безлюдному,
кричатиму Вам
замурованим в культури
та вірування,
які замість розвитку заковують людину в обмеження:
– Знайте, не все йде, як треба!
Направду, нам потрібні еволюції і революції душ і тіл,
щоби шукати ідеали,
щоби знайти для себе Всесвіт щастя...
І хоч ми живемо, втілені наче на своїх малих зручних
островах,
проте вони лише частина Землі,
а наша планета є сходиною Всесвіту,
і нам треба буде йти далі...
Тому природа забирає тіло
і каже душі – іди...

* * *

Ти наближаєшся до неї, як до принадливої планети,
на якій хочеш опинитися,
і захопленим мандрівником відкриваєш красу
її континентів...
Входиш в неї завойовником,
а виявляєшся закоханим полоненим...
Стаєш більше, ніж другом, – тим найпосвяченішим,
перед яким відчиняються всі двері відчуттів
в найглибші, в найприхованіші задоволення тіл...
І граєшся з нею фестивальною феєрією,
перетворивши помешкання на місто кохання...
Відбуваєшся визнаним майстром скульптур,
які безліччю поз прикрашають алеї вашого
райського саду.
В якому ви зриваєте як квіти – поцілунки.
Де дано –
Смакувати як плоди земні насолоди плотські...
Розпалювати вогнища пристрасті, освітлюючи ними
ніч...
Вибухати захоплюючими дух феєрверками...
І прокидатися сонячними тілами оголених ранків...
Розходитися стрілками годинника.
Та на відстані кілометрів
шепотіти в телефонну трубку – люблю,
як пароль, мов молитву, яка відкриває рай для двох...

3 мапи поезії

Новиця –

це рідне село,
яке вижило
попри татарські набіги спустошливі,
попри всі чужорідні гримаси
і маски гастролей історії (сльозами і кров'ю зрошені),
польські, німецькі, чи то російські,
котрі споглядало або натягало...
І попри одноплемінників душ,
які давно віддані Ізраїлевому сину
і таки не воскресли понині...
Село, ще зберегло силу,
закладену в його назві –
народжувати – нове
чим є космос душі мого життя,
де нові галактики істин і ідеалів буття...

Галич –

в його минулій величі
шукав я підтримку,
та вона у мені майбутньому,
як галичанину, що йде до зірок...

Мій Франківськ –

моє місто-поет,
моя творча столиця,
дзвінка культури кузня,
непростим, а філософським камінням
вимощені його площі в моєму житті,
і вулиці в ньому мої незвичні,
а поетичні,
тут формуються,
і звідси вирушають вантажені слово-скарбами
каравани моїх ідей
в усі усюди Землі,
щоб змінити її на краще

Львів

В будинку,
де була минулого віку просвіта
(я волею долі тепер квартирую),
у ньому нема вже старого Франка,
лиш ті стіни колиска нового, для світу...
Я дім покидаю й крокую
повз левів,
що дрімають в підніжжі
вежі Порохової.
А навпроти пам'ятником першодрукар застиг.
Ну а де в лабіринтах часів цього міста є ти,
мій друкарю,
котрого шукаю,
у якому столітті зустрітись з тобою не встиг...
Я їду по бруківці Коперника
на форум нових видавців,
лиш не стали б їх книги товаром простим,
а натовп – мурашником суєтним,
на вулиці того, хто відкривав світи...
Прокидайся, мій Лево,
у буйстві мистецтва,
розірви доби ґрати сталеві,
і відвагою з вільними світу і часу цього поділись,
щоб вони не боялись,
бо є в душах сила,
й в сяйві людо-ідей
є феєрія розмаю Всесвіту,
і для цього створив Бог це місто стосиле,
й дарує цей день!

Київ –

може, колись
він втілиться, як зоряний кінь,
мною підкований,
який зрушить з місця духовного воза держави...

Україна –

це моя мова і мій народ,
що є полями моєї душі, її джерелами, і просторами...

Первинні

Вірші 90-х – 2000-х років

*З життя на Землі (мов з надр) видобувається
різноманітна інформаційна матерія
і обробляється в ідейній лабораторії.
Тут є й істини-ідеали як найцінніші скарби, і
нержавіюче слово-золото, і сторінки як тонни
руди осмислення для побудови
душевних космосходів...
Усе це складові описаних галактик.*

Першооснова

Що було першоосновою,
коли спочатку не було нічого...
“Ніщо” – існувало само в собі
на рівні ідеї:
“існує те, що не існує нічого”,
ця ідея
творила свою матерію,
до розвитку яку
штовхало відчуття того,
що буття ліпше від небуття,
усе це є – самоідея першооснови,
або просто Бог,
що творив, примножував, збагачував буття...
Та як далеко ми від нього,
його світів...
Десь в дорогах ми втратили Бога...
І тепер шукаємо ті невідомі ідеали
в світі, що є загадкою,
бо в ньому багато недосконалості,
і його горизонти – то смерть...
Але людська свідомість створена з ідеї добра,
її мета – істини й ідеали життя,
вона безсмертна як першооснова,
з якої походить,
її час – то вона сама.
Ми входимо в розуміння цього,
як космонавт в інші виміри існування...

* * *

Істина буття –
є опорою для свідомості,
вона – це світи щастя.
Дорога до неї в цьому світі –

це мудрість, справедливість, і добро.
А дорога зла
не принесе людині щастя.
Щастя може дати лише істинне буття.
Зло треба вигрібати з душі, як сміття.

* * *

Серед руїн
помилки, втрати, падіння,
заплутаних доріг,
і не гармоній...
В душі будує досконалий світ,
в нім – життя цвіт,
він головна дорога.
І хай не все, як треба...
І до неба
так просто не дістати.
Та ступати
мені дано Землею,
і своєю
стежиною
я буду будувати –
із хаосу трави
барвисті квітослови,
сходи душі
із віршів
у зоряні світи...

* * *

Намагаймося
втекти від світських проблем,
звільнившись із галстукових нашійників.
Не хвилюючись через іграшкові коробки,
в яких живем.

Плюючи на всіх осуджуючих.
Жбурляючи в пащу всепоглинаючої економіки
копійки її дріб'язкової логіки.
Покидаючи цивілізовані каналізації дволичності.
Просто піти
шукати себе – природного, справжнього,
мудрого, істинного,
правдиво-безкомпромісного,
творячого світи добра
і краси,
гармоній і ідеалів буття.

* * *

Ця темрява, наче брехня,
і нерозсудливість їхня
Земна, як ті лісні стежини,
блукають ними ці часи, обличчя, дні – людини.
У пересудах та плітках,
неначе в трясовинах,
в них не відмитися душі,
кидаю всі болота ці,
шукаю у житті нові
краси і чистоти шляхи
природи і людини.
Добра і істини світи
у цьому дні
і в майбутті,
у Всесвіті і на Землі
шукай, твори, в житті.

* * *

В житті самому сенс життя,
він – як мелодія добра, яку потрібно сотворити,
як вогник треба розпалити
для щастя теплі відчуття.

І світ цей – то не гра чужа.
Земля – це не із цирку кулька.
Життя – космічний корабель,
і мандрівний, і будівничий у ньому ти, твоя душа...

* * *

У світі зваб земних, нечистоти,
і сумнівів,
і хитрих компромісів
із совістю,
і честю,
не проміняй же ти
за гріш
велич душі,
не заблукай в собі,
не загубись в юрбі,
і в темряві шляхів неправоти.
Не будь у долі грою марноти.
Будь сонцем, що освічує шляхи
до істини, як ідеалів вищих.
І тими істинами
будьмо – я, ти, ми!

* * *

Старі листи знецінені часами,
розривами душі,
розходженням доріг,
в вогонь кидаю з них і почуття, й надії,
і світлих мрій світи
їх спалюю дотла.
Але не до кінця згорять
в мені ті долі,
світи не пропадуть
з обличчями тих днів,
бо зійдуться їхні зорі
планетами душі
в всіх почуттях життя.
У Всесвіті буття
гармоній розмаїття
і розквіту для долі
шукаю я...

* * *

Наче з гір струмки
(не шукайте вини),
як стихії людські розумінь не знайшли,
буревіїв бажань
в не гармонії дні,
повінь сліз зруйнувала будівлі душі.
І на дні потонулі буття кораблі.
Порятує тебе
лише мудрість життя,
наче човен у часі приб'ється вона
до добра берегів,
вибачань і відкуплень,
відроджень життів.

* * *

На шляху спілкування поспішного
необережного,
ставши в калюжу,
і забруднивши душу,
захотілось сховатись під землю сто метрів глибоко,
та занадто занизько,
запусто там,
задиноко,
і до щастя душі з-під землі задалеко.
Із заглиблень
бачиш всю дріб'язковість помилок незграбних.
Бо як мало тих метрів поверхні земної кори.
І лиш Небо допоможе очистити
і спасти наші душі,
на орбітах його ти добро сотвори.

* * *

А я безсилий, мов птах безкрилий.
Знов люди Юди.
І вітер в груди,
а не в вітрила.
І треба неба.
Землі замало.
Щоб розпізнати
шляхи правдиві,
світи красиві
розбудувати.
Я обживаю
долі суходіл,
планету суцц.
І наближаю
шляхом діл
до зорів душу....
Щоб насолоди плоди збирати.
І щоб у космосу сили дібрати...

* * *

Я люблю дивитися на зоряне небо,
в ньому є неземні надії,
свобода і таємничість,
воно як другий світ
для моєї душі,
для мого життя.
Дивлячись на нього,
я забуваю про земну суєту,
заспокоюю душу
величністю і нескінченністю
буття...

* * *

Ми можемо мандрувати у Всесвіт
і шукати нові світи...
Але планета Земля як мати
для нас
є, і буде, близькою і рідною
(незважаючи на неоднозначні стихії природи),
навіть за мільйонами кілометрів, років,
перетворень...
Так само, як мати та батько,
у первинній галактиці життя
залишаються найріднішими планетами
зі своїми – добра і любові –
космічними гармоніями розвитку
у майбуття...

* * *

Ця далека зірка колись
була близьким сонцем кохання.
Це віддаль і час зробили її нічною зіркою
в моєму житті.

Може, колись зустрінуся з нею,
як не на Землі,
то десь в інших вимірах –
душі,
чудес,
в невідомих
ще не визначених
небес...

Зірка ця може засяяти
лиш як співпадуть бажання
добра кохання,
а якщо ні, то вона розсіється як неістинність,
несуттєвість.
Але краще,
щоб вона перетворилась
на щось таки цінне,
і знайшла ті орбіти всесвітні душі,
де усе буде добре.

* * *

Я чекав на листи,
в яких весна розцвітала...
Але так і не завітала
листоноша.
Лиш замість неї золотоноша
принесла вітрами жовті листки...
– Курли, курли, –
попід хмарами ключі журавлині.
Пора і мені
нині
відлітати в теплі життєполюси.
Бо у світі кохання краси –
засніжились поля поєднання.
Замерзли ріки радості.
І замість спекотного бажання
там холод байдужості.
В світі нашого кохання зараз зима.
І нас нема.
Тому розмірюю душу стокрилою...
Щоб не замерзла двокрилою любові птахою
лютою зимою.
А летіла в інші виміри,
в зоряні вирії
нових, невідомих світів кохання,
в принади їх країв, планет, галактик,
у розради Всесвітньої гармонії роз'єднання
із поєднанням...

Барви

Багато у Всесвіті барв розмаїтих,
та гармонії з світлом потрібно усім,
так добра головні кольори є Всесвітні,
а всі інші життєві відтінки
мають цінність, коли є в гармонії з ним.
Зло – ніщо, лиш знецінність,
ви ж шукайте гармоній з добром,
щоби бути у Всесвіті цінним.
Той хто буде хоча би незлим –
буде кимось хоча би малим.
Хто добра прокладати мости в житті буде –
буде всім, й Всесвіт щастя здобуде...

* * *

Кажуть серце не камінь,
та часом
воно кам'яне,
з нього замки будують,
в які нас не пустять уже,
в мрії пишні палати.
І доля тебе не озве,
не зупинить часи
і дороги,
й утрачені нами світи
доль весни і природи.
І уже не парадні,
прості
двері в замки людської душі
віднайти лише зможеш.
Але не увійти,
лиш заглянути в замка щілину,
хіба цього досить?
Цього мало мені і тобі.
І тому розбиваєм гранітні серця кам'яні.
І шукаєм планети нові,
щоб на них будувати
світи всеможливі свої...

* * *

День – як дерево голе,
безлисте,
безсніжне,
якесь беззмiстовне,
зимове,
стоїть і дрiмає,
і сняться йому дивні сни кольорові.
Втім, тримає коріння його,
І немає падіння.
Тільки з грубих
світiв лісоруби
хіба зрубають його на дрова,
та жаліти за ними – то справа пуста,
бо минулого гнізда окриляться у майбуття...

* * *

Мрійлива пташка з дивними очима
на мене дивиться.
Хто я їй такий?
Гніздечко моїх мрій
пильно вона огляне
і зачеркне крилом
світ золотих надій.
Кохана пташка з дивними очима
вже не повернеться у час, який минає,
минає все на цій Землі, і ми.
А я піду в душі своєї світ,
шукати в ній того, що не минає,
що не мине ніколи і ніде,
у ній зів'яла квітка розцвіте,
і знайде на планетах місце своє
різноманіття долі і життя,
Всесвіт і Бог,
бо я без них не я.
Мрійлива пташка з дивними очима
на мене дивиться.
Хто я їй такий?
Щастя Земне
не відлетіло ще...

Мистецтво поразки

Щоб досягати майстерності великих перемог,
треба оволодівати багато чим,
в тому числі й мистецтвом малих поразок.
Адже вже з перших кроків дитинчати
час змиритися з неминучим ризиком падати,
щоби навчитися ходити.
У житті чимало падінь, до яких треба пристосовуватися,
аби падати таким чином, щоб ще мати змогу підводитися.
Гірко сумувати,
щоб радісно веселитися.
Обпікатися,
аби обходити пекло.
Часом програвати бої другорядні,
щоби вигравати головні.
Не жаліти за помилками,
щоб вони не кололи голками,
а щоб укріплювали життє-досвід бруківками.
І під глобальним суспільним пресингом,
спинити який нині ношею є непосильною,
все ж залишитися самим собою,
щоби на кулі, що зветься Земля
не втратити свого я.
А як лопне вона мильною кулькою,
то у Всесвіті бути чимось більшим, ніж просто
її порошинкою.

І насамкінець вмирати,
щоб з набутим досвідом мистецтва поразки,
і заслуги в Божої ласки
вдосконалюватися,
відроджуватися,
воскресати
і перемагати.

* * *

Люди пишуть книги свого життя,
на сторінках певного століття,
друкарськими шрифтами,
з відредагованими епохальною інквізицією
світоглядами,
вкладаючи в тверді історичні палітурки.
А в мене, поки що вдаються лише чернетки.
Бо на їхніх листках,
на моїх шляхах
безкінечні битви з недосконалим,
і пошуки, і походи за ідеалом.
Тому в них так багато закреслених слів,
бо то втрати армій моїх мрій,
що пропали серед неперейдених полів
життєвих реалій,
то помилки шляхів, бо хто шукає,
той часом блукає,
то падіння віршо-космічних кораблів,
бо кому дано літати,
тому дано і падати,
а клякси неохайні –
то кроки необачні в життєві калюжі.
А мої критики – це дріб'язкові чоловічки,
які заглядають до смітників,
куди викидаю вирвані листочки.
Бо головне – не щоби життя було книжними томами,
а щоби слова ставали ділами,
щоб вони розбудовували саме життя,
щоб від них розквітала душа і Всесвіт буття.
Лиш шкода розчарованих в моїх творчих шляхах,
які не подолали моїх помилок, мов річкових порогів.

* * *

Вдумайся, вслухавши слова смисло-звук,
це не просто якийсь там згук,
це корабле-посланець іншолюдський,
його опізнати
зумій
і збагнути
світи, із яких прилетів він, їх відкрий,
зрозумій...

* * *

Ми в масках дороги,
і душі одіті
в убори часів
і сьогоднішніх цивілізацій,
світоглядів
і ситуацій,
відносних умовних світів на планеті тендітній.
Але
не лише маски й одежі
усе це.
Це ми
нині в чомусь малі і відносні,
й обмежений наш небокрай
у великому Всесвіті...
Й нам
ще рости і шукати
у собі
і в інших
ті виміри істин гармонії різноманіття,
той Всесвіт, і рай...

* * *

Особистість зі світом
в конфлікті вже з першонародженим криком,
бо умови на кулі Земній не усе-ідеальні.
Та принади природи всередині й ззовні,
немов колискові пісні,
пеленають свідомість
у блага тілесну відносність.
А суспільство поселить тебе в свої форми
і одягне в епохи: традиції, правила й норми.
Проте з миті, немов із парнасу
сходять з колії простору й часу
людські пошуки щастя,
бо для ідеалів замало Земного причастя.
І думки філософські
надлюдські
є цій недосконалої викликом,
життєкроком
у виміри найважливіші –
у Космос Душі...

* * *

Відчай – простір без меж,
степ самотній,
пустеля спекотна...
Утікаєш у тінь,
де ліси чужих лиць,
та коли не знаходиш в них дім,
надто холодно в лісі людським,
і від сірості буднів, від сутінок відчаю ніч
наступає у нім.
Світлим ранком
заблукані долі краї покидаєш,
йдеш до моря,
надії вітрила жадають нової землі,
і шукаєш в далеких морях
землі ті,
та нема островів в них добра,
лише море розлите печалі
пливучого дня.
Корабель твій в тумані,
у самообмані життя.
Насправді ж,
в життєвому морі
є безліч земель, островів і світів...
Й ти щастя свій дім можеш сам збудувати
з планет близьких днів...

* * *

Я теж доречні маски натягав,
в зручні одежі душу одягав,
і участь брав в виставах розмаїтих,
в світоглядах людських
на сценах справ малих
старався досягти днів-успіхів потрібних,
збиравши оплески, наче копійки мідні,
і посмішки зрадливі чи привітні...
О ні, я не хотів
костюми тих часів
на себе одягати,
та птахом не злетів,
бо людям із землі дано розпочинати,
і падати, і знов вставати,
йти, і грати,
і грати, грати знов, але не в тім любов,
не в клітці гри.
За грати традицій й декорацій
суспільству не сховати потяг душі до волі.
В умовності в'язниці дурних світобудов
не буде щастя долі
із сьйвами обнов...
Тож, сміючись, втікаю,
театри гри кидаю,
надіючись, шукаю правдиві ті шляхи,
де логікою двері в добро привідкриваю
в невимушені й мудрі тендітні мрії раю...

* * *

О, скільки їх,
планет людських світів,
утрачено з незвіданих орбіт, і їхніх
скарбо-життів
прекрасних і принадних,
морів добра і жестів благородних...
Я би помер давно, дорогами розп'ятий,
прибитий втратами гіркими до Землі,
якби на небосхилі
не піднятий
цим Всесвітом, де ми єдині всі
у космосі
безсмертної душі,
в її гармоніях надії щастя наші...
І в мріях я лечу планетами майбутніх,
воскреслих і новітніх
чудес світів життя,
у Всесвіті буття
галактиками буду
у всеможливих сенсах
матерій осяйних...
Й від ворога тому
я мир таки прийму,
що разом Всесвіт ми,
будь Всесвітом і ти...
Йти в добро – до побачення,
відкуплення з пробаченням –
то до планет утрачених
у Всесвіті мости...

Помилка

... І після помилки, величиною атомного вибуху
й радіаційної руйнації упадку духу,
в викривленому просторі
загубленого часу,
у куряві хаосу
шукайте просвітління,
як розуміння, що головне є – саме життя,
а не форма, в якій воно перебуває.
І навіть найменше добро, яке маєш ще, є ліпше
за небуття.

Просто людині дано помилятись,
і з цим треба рахуватись,
бо віднімати –
природно, як і додавати.
І усьому свій час, час оплакувати,
і час класти на терези психологічної
неврівноваженості,
переважаючої помилковості,
противагу
з розважливості...
А далі треба загладжувати рани,
оскільки природа заліковує несприятливі стани,
і знов проростає,
і життєбує.
Так же розцвіте і сонячним щастям засяє
ваше життя,
колись, десь, в цих або в інших світах,
коли обов'язково долетить (як добра душе-ідейний
птаха)
в райські сади майбутнього всецвіття!

Екологія душ

Не кидайте
у Душу
зайве слово-полову.
Не засмічуйте
життєбудову
її (хай чужу).
Не затьмарюйте
дня її настрою доброго світу.
Не отруюйте
димом чадним невдач її мрії повітря.
Будь, як сонце, привітним,
як треба тепла твого й світла.
І дощем, коли треба пролити
на долю чиюсь доброти.
Або вітром всесильним (як зможеш),
чи морем бурхливим.
Будь усім, чим захочеш,
та, втім, гармонійним бути треба,
щоб красою цвіла, щоби щастям буяла душа.
Екологія душ – найгуманніша людства потреба.
Коли буде вона,
то загоїться рана суспільна,
що від зіткнень людей,
їх ідей,
від гарматних громів,
і від пострілів слів.
В радіації зла научися хоча б виживати,
і очищувати,
і шукати
дороги життя.

* * *

Радійте життю,
мов горобець зимою, що цвірінькає від того,
що не примерзають в відлигу лапки до ринв,
і що знайшов кілька зернин.
Розцвітайте наперекір долі,
як напівусохла груша,
що все ж цвіте, бо весна,
і ще принесе золоті плоди добра.
Впливайте в океани розмаїття існування,
як риба,
що зірвалася з гачка
і все ж таки пливе.
Ловіть миттєвості щастя, як собака на прив'язі,
що весело махає хвостом,
знаходячи простір злету із ланцюгом.
Умійте радіти життю в будь-якій ситуації,
знаходячи в ній сонячні сторони буття,
бо і найменша травинка, що росте десь на болоті,
і за різної долі погоди,
усяке життя – то безцінний дар природи,
що є великим чудом Всесвіту,
яке варто шанувати.
Лише не треба ідеалізувати,
бо це життя – то лиш дорога,
шлях у щось більше,
вище за планету Земля,
і шлях до цього вищого є душа...
Кожна людська душа у Всесвіті
важлива і загадкова,
як невідкрита планета...
А від Земного життя просто беріть те добро,
що воно дає.

Мандруйте його гранями,
насолоджуйтеся його насолодами,
і навіть на другому диханні
знаходьте гармонії задоволення
і дороги життя.
А якщо не поталанить
вам багато добра в житті,
мов метелику, що потрапив до гербарію,
то не сумуйте,
бо це життя, і вихід з нього –
то дорога, а дороги існують для того,
щоб приводити до добра,
хай не у цьому житті, хай не тут, хай десь...
Але життя прийде до щастя,
що є найвищою формою добра,
бо в ньому істина,
і варто прагнути її.

Духокрила

Душа не вмирає,
десь у потойбічному світі мандрує,
у всесвіті таїн літає,
з матерій ідей генерує...
Із першооснови в ній сила.
Мета ідеалу їй мила.
А дім її – Всесвіт величний.
Душа, необтяжена злом, має крила,
І недруг для тих духокрил Земний звичай,
бо так не буває,
щоб клітка для крил була раєм...
А душам творити світи всеможливі,
і форми, і долі, планети мрійливі,
і безліччю тіл прорости і розцвісти,
матерію й час одягати, носити...
І жити усім, чим лише забажають...
Із Богом й буття розмаїттям надбають
гармоній прекрасних, величних, космічних...
Лиш це, я надіюсь, назву колись раєм,
який будувати душі, що літає...

* * *

Підглядати за величчю Всесвіту
крізь мале скло телескопа,
бентежитися, дивуватися
безліччю зорів, планет,
їх галактик в безмежності неба,
до яких долетіти немає ні змоги, ні часу...
Лиш молитись до Бога,
якого не бачив ніколи,
залишається тут на Землі...
І іти до кінця, за яким невідомість...
Ні, мені цього мало...
Бо я бачу в людині планети і зорі нові...
Люди! Думки-галактики в душах своїх відкриваймо,
розбудуймо себе,
вдосконалюймо Всесвіт,
бо недосконала Земля ця, ні Небо...
Може, саме тому
сотворив Бог Людину,
щоби була десь поміч йому,
щоб не просто твариною жила,
а з ним співтворила...

* * *

І як зростив себе до зросту космічного,
і Істиною укріпив,
й Всесвіт домом своїм зробив,
та надбав багатства буття істинних цінностей,
деколи варто робитись маленькою людиною,
і відпочивати
на якійсь малій життєвій грані,
безпечній і простій,
в гармонії істини буття...

* * *

Просто світити ще більше за сонце
і означає це —
завжди ідейним промінням добра
себе і Всесвіт збагачувати,
помилки його і свої виправляти,
істину втілювати, вдосконалюючи
себе зі Всесвітом,
на Землі
зі своєї душі починаючи...

До свого світу з мрій,
 орбіт їх незалежних,
 додати Всесвіт дивний і безмежний,
 примножитись добра багатством всеможливим,
 помноживши себе на все матерії, на все життя
 щасливе...

Я дарую галактики переходим...

«Білих хмар скуповджені простині...»	6
«Я сам зимою став...»	8
«Ядро нового сонця...»	9
Космос душі	10
Людство	12
«Не вмираймо...»	13
«Коронованим...»	14
«Біля згарищ бібліотек із листками колишніми...»	15
«Все буде добре по усіх світах...»	16
«Бачу в твоїх очах невідомі світи...»	17
«Розсипало Небо планети і зорі...»	18
Бог	19
«Моя точка опори...»	20
Придумані світи	21
«Не від дому до домовини...»	22
«В свідомість, мов в будівлю, я входив...»	23
«Вербально, перформансом, візією...»	24
«Майстрові слова невизнання не страшно, наче пустеля...»	26
«Я цей світ розбирав...»	27
«Моя донечка...»	28
«Які непоступливі, незворушні...»	29
«Я п'ю цей мед життя...»	30
Слова	31
«То є велика справа...»	32
Людина	33
Доленосне число	34
«Вірші – як діти...»	35
«Знову піднялись сірі кардинали...»	36
«Варто заводити друзів побільше...»	38

«Якби Іван Франко не вмер...»	39
«Прихватизовані поля...»	40
«На блоги...»	41
«Я дарую галактики переходим...»	42
«Давай помовчимо...»	43
Лист в майбутнє до друзів	44
Природа	46
Оголене тіло	47
«Не помічати привабливості жінок...»	48
«Ти наближаєшся до неї, як до принадливої планети...»	49

З мапи поезії

Новиця	52
Галич	53
Мій Франківськ	53
Львів	54
Київ	54
Україна	55

Первинні

Першооснова	59
«Істина буття...»	60
«Серед руїн...»	61
«Намагаймось...»	62
«Ця темрява, наче брехня...»	63
«В житті самому сенс життя...»	64
«У світі зваб земних, нечистоти...»	65
«Старі листи знецінені часами...»	66
«Наче з гір струмки...»	67
«На шляху спілкування поспішного...»	68
«А я безсилий, мов птах безкрилий...»	67
«Я люблю дивитися на зоряне небо...»	70

«Ми можемо мандрувати у Всесвіт...»	71
«Від недосконалостей цього світу не застрахований ніхто...»	72
«Жити просто...»	73
«Ця далека зірка, колись...»	74
«Я чекав на листи...»	75
Барви	76
«Кажуть, серце не камінь...»	77
«День – як дерево голе ...»	78
«Мрійлива пташка, з дивними очима...»	79
Мистецтво поразки	80
«Люди пишуть книги свого життя...»	81
«Вдумайся, вслухавши слова смисло-звук...»	82
«Ми в масках дороги...»	83
«Особистість зі світом...»	84
«Відчай — простір без меж...»	85
«Я теж доречні маски натягав...»	86
«О, скільки їх...»	87
Помилка	88
Екологія душ	89
«Радійте життю...»	90
Духокрила	92
«Підглядати за величчю Всесвіту...»	93
«І як зростив себе до зросту космічного...»	94
«Просто світити ще більше за сонце...»	95
«До свого світу з мрій...»	96

Літературно-художнє видання

Микола Істин

Всесвіти душевтілених слів

Редактор Ольга Новарчук
Верстка Оксани Криштальської

Формат 60x84/16. Друк цифровий.
Гарнітура Georgia. Об'єм – 4,65 ум. друк. арк.

Видавництво “Терен”
43025, м. Луцьк, вул. Гаврилюка, 14
Тел.: 050-2956548, 096-5880970
teren.lutsk@gmail.com

Свідоцтво Державного комітету телебачення
і радіомовлення України
ДК № 1508 від 26.09.2003 р.

Віддруковано ПП “Терен”